

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004318534544/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

mæssigt at forstyrre ham. Han gik frem og tilbage, ledsaget af en Person, der, som man sagde mig, var den Eneste, han vilde omgaaes. Denne var en lille, sørgelig Skikkelse, der lignede en Abekat; han løb bestandig med Øinene hæftede paa Christian for ligesom at vente paa hans Vink, sagde iøvrigt ikke Noget, men gjorde blot af og til nogle underlige Krumspring. Saaledes vandrede de en Stund, og jeg havde Tid nok til at iagttage, hvor gammel, bleg og graahaaret Christian var bleven. Endelig standsede han og sagde: »Nu kan De være Tolderen Zachæus, der var lille af Væxt: saa vil jeg være Vorherre, der gaaer forbi i stort Optog.» Derpaa gav han Zachæus Ordre til at stige op i et af Træerne, hvilket denne øieblikkelig gjorde; hvorefter Christian gik forbi med stor Anstand, medens Zachæus uafbrudt nikkede og svingede med Harten. Da Christian havde passeret Træet, vinkede han med Haanden, og sagde huldslig: »Stig ned, Zachæus!» Denne lod sig strax dumpe og ilede hen til Christian, som derpaa sagde: »Kryb saa op i det næste!» Zachæus foer afsted, og imidlertid avancerede Christian yderst langsomt eller, som det hedder, marcherede paa Stedet, for at give Zachæus Tid til at komme op; hvorpaa den samme Scene gjentog sig. Saaledes blev det ved, og Lægen forsikkrede mig, at det ikke vilde høre op, førend Madklokken ringede, eller en af dem ikke kunde mere.

Efter en Times Forløb var Zachæus træt og kunde ikke vinde op i Træet, men satte sig paa Jorden; hvorpaa Christian, efter at have givet ham et bebreidende Blik, taalmodig satte sig ved hans Side. Det reitte Øieblik til at nærme sig syntes nu at være kommet. Jeg gik derfor ned, og tiltalte Christian som hans gamle Ven, der glædede sig ved at gjensee ham. Saa snart jeg kom hen til dem, sprang den Lille op og tog Flugten; Christian kjendte mig, men svarede kort og undvigende, og søgte ligeledes at slippe bort, idet han flere Gange gjentog, at han nu ikke havde Tid til at tale med mig. Da jeg alligevel vedblev at følge med, og forsøgte at anslaae Strenge fra gamle Tider hos ham, dreiede han pludselig af, da vi kom til en Dør, løb igjennem nogle Gange og forsvandt, uden at jeg var istand til at følge ham. – I en tungsindig Stemning maatte jeg kort efter forlade Anstalten, uden igjen at kunne komme ham nær; og den eneste Trøst, jeg fik med paa Hjemreisen, var, at min stakkels Ven vistnok snart vilde have Ende paa alle baade aandelige og legemlige Svagheder her i Verden.